

Ytterligare en person i släkten har skrivit om Skogsdala. Hanna Svensson, sedermera Wirestrand, född 1927, skrev en realskoleuppsats (1945-02-02) om intressanta minnen vid besök på Skogsdala Släktgård. Hanna var Sven Johan Nilssons systerdotter och Hilda och Anders Svenssons yngsta dotter. Nedanstående avskrift har gjorts av Hanna Svenssons systerdotter Elsa Karlsson 2022-04-09.

NÅGRA GLIMTAR FRÅN MIN BARNDOM

När jag blickar tillbaka på min barndom, möter jag alltid minnen, som äro förknippade med min moders barndomshem, den vackra gården Skogsdala. Där voro vi ofta församlade: mostrar, morbröder och kusiner. Nu äges gården av morbror Nils. Mormor och morfar äro döda. Därför är det inte alls detsamma att komma dit nu. Men förr blev det en glädje utan like, när det blev tal om att åka till Skogsdala. Då skulle man naturligtvis ha på sig det finaste man hade.

Vi hade lång väg att åka, så vi måste vara varmt klädda, om det var kallt. Bilarna voro inte så vanliga på den tiden, utan vi åkte hästskjuts. Enbart det var ett nöje. Då vi färdats ungefär 2 mil, började vi närma oss Skogsdala, åkte upp för den vackra allén och svängde in på gårdsplanen, i vars mitt växer en stor björk. Priffe, den trogne gårdshunden, kom skällande emot oss och anmälde härigenom vår ankomst. Den lika trogne tjänaren Nils såg till, att hästen kom in i stallet och fick lite vatten och foder efter den långa färden. När vi anlände, voro kanske de andra gästerna komna och så bjödos vi på kaffe. Sedan sprungo vi barn ut i skogen och hade roligt. Det hände ofta, att vi sågo ekorrar eller andra skogsdjur, som voro mindre vanliga i vår hembygd.

En gång togo vi olovligt mjölkkärran och forslade löv i den och läto varandra åka. Men det slutade olyckligt. Jag fick min klänning förstörd, och så fingo vi naturligtvis bannor också, för att vi varit olydiga.

Från köket till mormors rum ledde en trätrappa, som bestod av tre trappsteg. På denna tyckte vi om att sitta och titta på, när trotjänarinnan Inez skötte allehanda sysslor. I en särskild låda brukade hon samla tomma burkar och askar, i synnerhet tändsticksaskar åt oss, som vi fingo taga med hem. Det var inget särskilt värde i dem, men de voro inte likadana som våra därhemma, därför var det intressant.

När vi någon gång kommo in i morfars rum, förvånade vi oss alltid över de många böcker, som fyllde väggarnas bokhyllor. "Morfar är nog hemskt lärd", resonerade vi. Han var nämligen bygdeforskare och hade för detta ändamål många böcker. Åtskilliga andra gamla intressanta saker funnos, som vi beundrade mycket.

Ja, när jag tänker tillbaka, minns jag naturligtvis också mitt eget barndomshem, som min bror nu äger, varifrån jag har många lyckliga minnen.

Hanna Svensson